

KUGGHJUL, n. 3. Hjul med kuggar.

KUGUAR, --år, m. 3. Amerikanskt rofdjur, liknande Jaguaren, men med otydliga fläckar, samt mindre och svagare. Felis discolor. Kallas äfv. Amerikanska Lejonet. — *Ss. K-skin*n.

KUJON, -ön, m. 3. (fr. *Coion*, af ital. *Coglione*) Feg stackare, mes. [Cu-.]

KUJONERA, v. a. 1. Behandla någon som en feg stackare, topprida. — *Kujonerande*, n. 4.

KUJONERI, n. 3. Toppridning.

KUKELIKU! ---kú. Int. Efterhärming af gökens tuppens läte.

KUKU! kúckú. Int. Efterhärming af gökens läte.

KUKU, kúcku, m. sing. Benämning på göken, hämat af dess läte.

KUL, m. 2. Se *Kultje*.

KULA, f. 1. 1) Håla i jorden eller i berg. *Ett lejons k.* Har sammansättningarna Jord-, Bergs-, Lejon-, Röfvarula. — 2) Mindre, klotformig kropp af något hårdt ämne. *En k. af jern, metall, koppar, bly, elfenben. En k. i ett radband. Votera, lotta med kulor.* Har flera sammansättningar, såsom: Jern-, Koppar-, Metall-, Elfenbens-, Biljard-, Valkula, m. fl. — 3) (särskilt) Massiv klotrund kastkropp af jern eller bly, större och mindre, för kanoner eller handgevär. *K-lor och krut. Ladda med k. Jaga en k. genom lifvet på någon.* — 4) Halvklotformig upphöjning på huden, såsom verkan af stöt, o. s. v. *Han har fått en k. i pannan.* — 5) Den runda metallskivan nederst på en pendel. — 6) (fam.) Parti i vissa spel, der insats göres, t. ex. i kille. *Jag vann första k-n. Spela på ny k.,* efter ny insats. (Fig.) *På ny k.,* ånyo.

KULBANA, f. 1. Den linie, en afskjuten kula beskriver i luften.

KULCIRKEL, m. 2. pl. — *cirklar*. Cirkel, som uppkommer, då en kula genomskäres.

KULEN, a. 2. neutr. — *et*. Töcknig och kall. *K. väderlek. Mörkt och k-et väder.*

KULFORM, m. 2. Form, hvori bösskolor stöpas.

KULFORMIG, a. 2. Som har formen af en kula (bem. 2). — *Kulformighet*, f. 3.

KULGÅRD, m. 2. Öppen förvaringsplats för kanonkuler.

KULING, m. 2. (sjöt.) Frisk vindkåre.

KULISS, -iss, m. 3. (fr. *Coullisse*) 1) På en rörlig ram målad teaterdekoration, på någondera sidan af en teater. — 2) Öppning emellan dylika målade ramar. *I k-erna.*

KULL, m. 2. I. (i fornspråket *Koll* ell. *Koldr*) 1) Samteliga barnen af ett äktenskap. *Vara af första, andra k-en.* — 2) Ungar af djur, på en gång födda.

KULL ell. **KULLE**, m. 2. II. 1) (i gamla språket) Hjessa, hufvud. Deraf *Omkull* ell. *Kull, Kullbytta*. — 2) Den del af en hatt, som bekläder hjessan. *K-en på en hatt.* Har sammansättningen *Hattkull*.

KULL, adv. Se *Omkull*. Brukas i talspråket och i sammansättningar.

KULLA, f. 1. 1) (pop. o. fam.) Bondqvinna. Sålunda: *Dalkulla, Wingåkerskulla.* — 2) Se *Kullor*.

KULLBLÅSA, v. a. o. n. 2. Se *Blåsa omkull.* — *Kullblåsning*, f. 2.

KULLBYTTA, f. 1. (fr. *Culbute*; jfr. *Kull*, II.) Fall framåt öfver hufvudet med benen i vädret. *Göra en k.,* falla på detta sätt. *Stupa k.,* med flit göra ett sådant fall, i det man sätter hufvu-

det emot marken och kastar kroppen öfver, med benen i vädret. [*Kullerbytta*.]

KULLBYTTERA, v. n. 1. (fam.) 1) Göra en kullbytta. — 2) (fig.) Komma på fall, blifva ruinerad, störtas.

KULLDRAGA, v. a. 3. (böjes som *Draga*) Draga person eller sak, så att de falla omkull. — Äfv. *Draga omkull* ell. *kull.* — *Kulldragan-de*, n. 4. o. *Kulldragnig*, f. 2.

KULLE, m. 2. pl. *kullar*. 1) Se *Kull*, II. — 2) Rundaktig höjd på jordytan, när den ej är af sten (berg), utan blott af jord.

KULLER, kull'r, m. sing. (i dagligt tal) *Kull-rightet*.

KULLERSTEN, kull'r-stén, m. 2. Stor *kull-rig* sten.

KULLERSTOL, m. 2. Stol utan karm. — *Syn.* *Taburet*.

KULLFALLA, v. n. 3. (böjes som *Falla*) Se *Falla*, 4. — Äfv. *Falla omkull.* — *Kullfallande*, n. 4.

KULLIG, a. 2. 1) Som har form af en kulle. *En k. höjd.* — 2) Full af kullar. *K-t land.* — 3) (om boskapsdjur) Som är utan horn. *K. ko.* — *Kullighet*, f. 3.

KULLKASTA, v. a. 1. 1) Kasta öfver ända, omhvälfva. *K. en anfallande fiende.* — 2) (fig.) Upphäfva, tillintetgöra. *K. en dom. Sedeförderfet k-r samhällsordningen.* — Äfv. *Kasta omkull.* — *Kullkastande*, n. 4. o. *Kullkastning*, f. 2.

KULLKÖRA, v. a. o. n. 2. Köra omkull. Brukas mest i part. pass. *Kullkörd.* — *Kullkörande*, n. 4. o. *Kullkörning*, f. 2.

KULLLOPP, kull-läpp, n. 5. Röret, hvarinom kulan löper på kanon eller handgevär.

KULLOR, f. 1. pl. Örtslägdet *Anthemis*.

KULLRA, v. a. 1. Förflitta någonting kullrigt på en yta, genom påskjutning, så att det rullar framåt. *K. en tunna.* — V. n. Förflittas framåt på en yta genom en roterande rörelse. *Tunnan k-de utför planet.* — *Syn.* *Rulla, Trilla.* — *Kullrande*, n. 4. o. *Kullring*, f. 2.

KULLRIDA, v. a. 3. (böjes som *Rida*) Rida öfver ända. — Vanligare *Rida omkull*.

KULLRIFVA, v. a. 3. (böjes som *Rifva*) Se *Nedrifva*. — Äfv. *Rifva omkull.* — *Kullrifvande*, n. 4. o. *Kullrifning*, f. 2.

KULLRIG, a. 2. Upphöjdt rund (i cirkelbåge eller närmande sig dertill). *En k. yta, väg, gata.* — *Syn.* *Konvex.* — *Kullrightet*, f. 3.

KULLSEGLA, v. a. o. n. 1. Segla öfver ända. — Äfv. *Segla omkull.* — *Kullseglande*, n. 4. o. *Kullsegling*, f. 2.

KULLSLÅ, v. a. 3. (böjes som *Slå*) Se *Kullkasta*. — Äfv. *Slå omkull.* — *Kullslående*, n. 4. o. *Kullslagnig*, f. 2.

KULLSTÖRTA, v. a. 1. Störta öfver ända. — Äfv. *Störta omkull.* — *Kullstörtande*, n. 4. o. *Kullstörtning*, f. 2.

KULLSTÖTA, v. a. 2. Stöta öfver ända. — Äfv. *Stöta omkull.* — *Kullstötande*, n. 4. o. *Kullstötning*, f. 2.

KULMINATION, kull--tschón, f. 3. (astr.) En stjernas gång genom middagslinien, då hon har sin högsta höjd. [Cul-.]

KULMINATIONSPUNKT, ---tschónspúnck, m. 3. 1) (astr.) En stjernas högsta ståndpunkt på himmelen. — 2) (fig.) Högsta höjdpunkt, höjd. [Cul-.]

KULMINERA, v. n. 1. Vara i sin kulminationspunkt (både egentl. o. fig.). [Cul-.]